

Amic Jordi

La teva llarga trajectòria a l' AEG ha deixat una empremta tan profunda que mai podrà ésser esborrada ni oblidada.

La teva gran capacitat d'organització i les teves decisions; la teva previsió de les tasques a realitzar i la creació de les activitats diferents que, al llarg de tants anys, s'han portat a terme a la nostra estimada Entitat l'han situat en un llistó molt alt.

Entre tots farem els esforços que calguin a fi de mantenir aquest alt nivell, estem segurs que ens ho agrairàs.

La primera vegada que et vam conèixer venies de fer escalada al Pedraforca i havies sofert un lleu accident; paradoxalment, el teu comiat es produeix com a conseqüència d'un greu accident .

Sempre et recordarem.

Jaume Ventura i Lluïsa Salvador

El rei blanc

Amb aquest petit i anecdòtic relat voldríem plasmar el nostre record familiar cap a l'amic Jordi Icart aprofitant la bona iniciativa que se'ns brinda de col·laborar en confeccionar una edició especial del butlletí en record seu.

Puntualment i tal com era previst van desfilar per davant nostre tot el seguici reial, tot i el blanc maquillatge, però sobre una marcada fisonomia com la seva, feia difícil ocultar la verdadera identitat.

Una dissimulada "picada d'ullet" acompanyada d'un somriure sincer i peculiar d'aquest personatge cap als pares va ser una confirmació més del conjunt de dubtes d'un infant vers una realitat. La reacció no va trigar en arribar: "Papa..., no és el president de l'Agrupació?". L'emoció del moment i l'entorn general barrejats amb alguna frase, segurament poc convincent, van deixar en l'oblit temporal l'anècdota per a l' infant.

Els anys passen, la realitat s'imposa i des d'aquell moment han estat diversos cops els que familiarment s'ha recordat la divertida i singular situació viscuda.

Poc ens imaginàvem però, haver de recórrer a aquesta simpàtica anècdota per explicar un desgraciat i desafortunat fet real que no volíem acceptat de cap de les formes ni grans ni petits.

També, desgraciadament en aquest cas, la realitat s'imposa i hem d'assumir-ne el buit que ens ha deixat intentant omplir-lo seguint el seu exemple: participar, en la mesura que cadascú pugui, per treballar desinteressadament en allò que t'agradi fora de l'àmbit familiar en bé del col·lectiu comú que tanta falta ens fa.

Família Estapé – Grau.

El seu amor a la ciutat, l'afany de participar en l'àmbit col·lectiu i vetllar per les tradicions el va portar l'any 2.005 a participar en la cavalcada del dia 5 de Gener. Aquest cop va abandonar l'habitual casc i vestuari d'espeleòleg per una corona reial, una capa i tota la resta de complementos per a l'ocasió.

Nosaltres, pares de dues nenes en l'edat límit de descobrir la realitat d'un dia tan màgic, vam situar-nos, innocentment, com cada any, a primera fila per veure-ho tot ben a prop i no perdre'ns cap detall.